

אשריכם ישראל

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א

מאמרים וסיפורים אקטואליים – מר חשון תשפ"א

גיליון מיוחד במלאת שנה
להסתלקותו של כ"ק מרן
האדמו"ר ה"נועם ישראל"
מקרעטשניף קרית גת זיע"א

בגיליון:

מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה – עמ' 2

סיפורו של קבצן כפרי \ הזמר שנדבק בנגיף \ מיהו "בעל הבית" \ להיכן נעלמה הקופסה
\ התינוק חולץ מהרכב \ המחשבים ניצלו מהמים \ הלול שהציל משפחה \ כוחה של
ותרנות.

לא הקורונה ממית... – עמ' 13

למה בחו"ל מתייחסים אחרת לנגיף \ הכלב שבעט במקל \ מצפים למלכות השי"ת.

אלה תולדות – עמ' 17

מעט מתולדותיו והנהגותיו הקדושות של כ"ק מרן האדמו"ר מקרעטשניף קרית גת זצ"ל
במלאת שנה להסתלקותו.

מדברי תורתו של האדמו"ר זיע"א – עמ' 28

מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה

רב והוא התפגר ומת, נערכה "ועדת חקירה" והתברר שהנסיך אכל כיכר מורעלת, המלך חקר את המאורע עד שהתברר לו שאת הכיכר שנתן לקבצן אכל הבן שלו בעצמו... או אז חזר המלך לקבצן ואמר לו: "אכן צדקו דבריך, מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה".

והנה "מידה טובה מרובה", מי שעושה טובה עם הזולת, הרי הוא עושה לעצמו. וכבר אמר שלמה המלך ע"ה בחכמתו "שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו" (קהלת יא,א), ומפרש רש"י ע"ה ששלמה המלך מציע לנו לעשות טובה וחסד גם עם אדם שהיינו מעדיפים לא לפגוש אותו שוב, כי עוד ימים באים ותקבל תשלומך. ומביא רש"י דוגמא לזה מיתרו שאמר לבנותיו שיקראו למשה רבנו ע"ה ויאכל לחם, והיה סבור שהוא מצרי ולא יראנו עוד, ובסופו נעשה משה חתנו ומלך על ישראל, והכניסו תחת כנפי השכינה, וזכו בניו ובני בניו לשבת בלשכת הגזית.

הרבה פעמים אנחנו מתאמצים ועושים למען הזולת, אך האמת היא שאמרו חז"ל (ויק"ר לד,ח) "תני ר' יהושע יותר ממה שבעל הבית עושה עם העני, העני עושה

סיפורו של קבצן כפרי

קוראים יקרים, ישנו פתגם האומר: "מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה". מספרים על כפרי אביון שהיה מגיע בכל יום אל עיר הבירה ומקבץ נדבות, אותו קבצן כשהיה מכריז ומבקש "צדקה" היה מוסיף ואומר: "מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה", יום אחד עבר לידו המלך ושמע את הכרזתו, אמר המלך לעצמו "אני רוצה לבדוק אם יש אמת בפתגם הזה", מה עשה המלך? הלך והרעיל ככר לחם ו"תרוס" אותו לקבצן, הקבצן הכניס את הכיכר לתרמילו והמשיך ב"עבודתו".

כשהערב הגיע הוא פנה לשוב אל הכפר, והנה בדיוק באותו היום ערך הנסיך בנו של המלך מסע ציד ביער הסמוך לאותו כפר, הנסיך לא לבש את בגדיו המלכותיים והיה לבוש בבגדי עבודה, כשסיים את המסע היה רעב וחיפש אוכל, לפתע הוא נפגש עם אותו מקבץ נדבות וביקש ממנו דבר מאכל, הקבצן שהיה זקוק לכיכר שקיבל מהמלך אמר לנסיך שאין לו באמתחתו דבר מאכל, אך הנסיך חטף ממנו את התרמיל, מצא את הכיכר המורעלת ואכל אותה ברעבתנות... לא עבר זמן

בהתנדבות, אפילו דלק לנסיעות לא שלמו לי, ומה קבלתי בחזרה? בידוד? אבל זו רק ההתחלה... עברו עוד יומיים והוא חש בתסמיני הקורונה... והוא נמצא חיובי, מה? אני? זה מה שקבלתי אחרי החסד הגדול שעשיתי? אולי כך הוא חשב לרגע, אבל הוא התחזק באמונה שלמה שמאתו יתברך מגיע רק טוב ובוודאי גם זו לטובה.

עובר זמן מה והנה הוא מקבל טלפון מארה"ב, דוד של חתן הבר מצוה הנ"ל עומד לערוך ארוע גדול בחו"ל, ומכיוון שהתפעל מאד מההופעה שלו בבר מצוה, הוא מעוניין להזמין אותו להופיע בארה"ב, הוא מוכן לשלם על כך מאה אלף דולר, אך כל זאת רק בתנאי שהזמר כבר מחוסן מהנגיף, אין להם כח לבידודים והדבקות, ולכן הם מעוניינים שכל אנשי המקצוע שיסתובבו באירוע יהיו כאלו שכבר חלו בנגיף והחלימו.

כעת שמח כל כך הזמר על שחלה בנגיף, והודה לקב"ה איך בזכות אותה הופעה "חוסך" לנגיף, ואף הוזמן בעקבותיה לאירוע הגדול והמשלתם כל כך בארה"ב...

מיהו "בעל הבית"

מספרים על יהודי מארץ הקודש שנאלץ לצאת למגבית בחו"ל לקראת נישואי בתו, הוא הגיע

עם בעל הבית". לכן באמת עלינו להודות לאותם אנשים אשר מוכנים לקבל מאתנו טובות!

בדרך כלל לוקח זמן רב עד שמתברר שיותר משנתת לפני קיבלת ממנו, אך לפעמים מסובבת ההשגחה שמיד לאחר שעוזרים לפני כבר מגלים שהעזרה הזו הועילה לנו באופן מיוחד ומופלא. והמקרים האלו באים ללמד על הכלל, שתמיד הנותן הוא גם מקבל. הדבר הזה נכון בכל ויותר או עזרה בגוף או בממון. אספר לכם בס"ד כמה סיפורים מופלאים מעניין זה, ממה שצדו עיני בספרים ובעלוני השבת, סיפורים שיש בכחם לחזק אצלנו את מידת החסד והצדקה.

הזמר שנדבק בנגיף

התפרסם לאחרונה על אחד מגדולי הזמרים בארץ שהתבקש לשיר בשמחת בר מצוה של ילד שהוריו מעוטי יכולת, הזמר נענה לבקשה ונסע מרחק רב למקום האירוע, הוא זכה לשמח שם מאד את כל הציבור וחזר מאושר לביתו. שלושה ימים אחר כך הוא קיבל טלפון ממשרד הבריאות: באירוע שהופעת שלשום היה חולה מאומת והינך נדרש להיכנס לבידוד...

לרגע אולי התגנבה מחשבה ללבו: מה? אני הופעתי

עברו ימים ספורים, ובאחד הימים כשישב ה'מנהל' בחדרו הוא התבונן במסך של ה'מעגל סגור' ועקב אחר הפועלים, ולפתע שם לב שאחת המנקות בקומה 3 פשוט נרדמה באמצע העבודה... היא שמה את הדלי מתחת לברז פתוח והתיישיבה לנוח עד שהדלי יתמלא... לבנתיים היא נרדמה, והמים המשיכו לצאת והציפו את כל הקומה, נזקים נגרמו לרכוש, ואילולי ששם לכך לב מי יודע עד היכן היו מגיעים המים. המנהל החליט לפטר את העובדת וכבר באותו יום מסר לה מכתב פיטורין.

בעלה של העובדת נמנה על האומה הישמעאלית והוא החליט לנקום את פיטורי רעייתו, כך הוא נכנס עצבני למשרד של המנהל ושאל אותו: אתה הבעל הבית?? אך הלה שכבר קבל 'שיחת מוסר' והשתכנע שאינו 'בעל הבית' אלא רק ה'מנהל', אמר לאותו אדם כשהוא מצביע כלפי מעלה: בעל הבית נמצא למעלה... הלה חשב שפשוט המנהל נמצא בקומה העליונה והוא מיהר לשם... המנהל שצפה בו דרך המצלמות הבחין שהוא אוחז בנשק בידו! המנהל לחץ על סגירה אוטומטית של כל חדרי הבניין ומיהר להזעיק את המשטרה. כך התברר שהתנהגותו של המנהל בענווה

לאיזו מדינה באמריקה ושם המליצו לו ללכת למפעל ענק שבבעלות יהודי עשיר, אותו יהודי היה ידוע כבעל צדקה גדול ולעולם לא אכזב את אלו שביקשו את עזרתו הנדיבה. כשהתקרב מיודענו אל שערי המפעל הוא הבחין מיד בשלטים הרבים אשר הוצבו בו במיוחד עבור מקבצי הנדבות, בשלטים הייתה הכוונה בעברית ובאנגלית איך להגיע לבעל הבית, "לבעל הבית פנה ימינה" הורו השלטים... וכך מצאו כולם את דרכם למשרדו של אותו נדיב. כשמיודענו נכנס למשרדו של הנדיב הוא אמר לו כך: "באתי מארץ ישראל לבקשת עזרה, אך לפני כן לא אוכל להתעלם ממה שראו עיני, איך אתה מעז לכנות את עצמך 'בעל הבית'?! בעל הבית יש רק בשמים! אתה 'מנהל' אך לא 'בעל הבית', צריך להחליף את השלטים".

אם אנחנו היינו מתמודדים עם סיטואציה שכזאת היינו פשוט שולחים את מיודענו החוצה... אך הנדיב בענוותנותו הודה למיודענו על הערתו החשובה והתחייב בפניו לתקן את העניין עוד באותו היום, והוא אף העניק לו תרומה הגונה יותר מהרגלו וזאת כהוקרה על הערתו המחכימה.

ובכבוד לזולת הם שהצילו את חייו.

את הסיפור הזה סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א וממנו למדנו עד כמה גילוי סבלנות וכבוד כלפי הזולת שומרים על האדם, שכן מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה. הרב בידרמן סיפר סיפור נוסף שגם ממנו עולה המסר שמי שנותן לזולת נותן בעצם לעצמו, ואת הסיפור הזה תקראו כעת.

להיכן נעלמה הקופסה

יהודי יקר ישב לו במשרדו שבלונדון, הוא היה מסוחר ומתוסכל, הן כעת הודיע לו הרואה חשבון שלפי חשבונותיו מצבו בכי רע, ואם לא ישיג בדחיפות הלוואה של עשרת אלפים דולר לא תהיה ברירה אלא להכריז על "פשיטת רגל", מיודענו חשב מהיכן ישיג סכום גדול שכזה, הוא חיפש איזה חבר שייטן בו אימון ואף ישמור את העניין בסוד, שכן הוא ממש לא רצה שהמצב שלו יתפרסם... ואז הוא נזכר בחבר ילדות שגר לא הרחק ממנו, הוא התקשר אליו ולאחר מילות נימוסים הוא שטח בפניו את מצבו וביקש את עזרתו, חברו התלבט מה לעשות, שכן באמתחתו היה סכום שכזה אותו הוא שמר לנישואי בתו שהייתה אמורה להתקיים בעוד כמה חודשים,

אך הוא התלבט האם לסמוך על חברו שיחזיר לו את הכסף בזמן, ולאחר התלבטות קצרה הוא החליט לעשות אתו את החסד הזה והזמין אותו לסור לביתו בשעת ערב.

מיודענו הגיע לבית חברו והוזמן להמתין בסלון, ידיו ירדו למרתף הבית על מנת להוציא משם את הדולרים שהיו מונחים בתוך קופסת נעליים. חמש דקות עברו, עשר דקות, רבע שעה, והידיד לא עולה מהמרתף, רק לאחר כחצי שעה הוא עלה משם כשכולו מאובק, ובפנים שמחות הוא אמר לחברו: **"הצלת אותי! הצלת את הכסף שלי! חשבתי שאני הוא זה שעושה אתך טובה, אך התברר שההפך הוא הנכון. ירדתי למרתף ולא מצאתי שם את קופסת הנעליים הישנה אשר בתוכה שמרתי את הדולרים, חיפשתי וחיפשתי, ולבסוף התקשרתי למנקה ושאלתי אותה אם פינתה מהמרתף קופסת נעליים, היא ענתה לי בגאווה שעשתה לנו הפתעה וניקתה את המרתף... הקופסה הישנה הושלכה לא-ש-פ-ה... כמעט התעלפתי, אך לפתע היא נזכרה שקופסת הנעליים אמורה להיות עדיין בחדר האשפה, מכיוון שעדיין העירייה לא פינתה את האשפה משם, רצתי לחדר האשפה ושפכתי על הרצפה את כל הפחים, עד**

המחשבים ניצלו מהמים

אספר לכם סיפור שאהוב עלי במיוחד (הסיפור הובא בעלון "אור חזקיה" מתוך הספר "האמנתי ואזמרה").

יש כינוי מעולם המוסר שנקרא "גאון בחסד". גאון בחסד הוא אחד שכל כך רגיש לזולת עד שמצליח לזהות מעצמו במה השני זקוק לעזרה, והוא אף עוזר לו בדרך כל כך ייחודית עד שהוא כלל לא חש "נזקק" ו"מסכן". גאון שכזה היה בעל המעשה שלנו, והנה ביום מן הימים צדו עיניו מודעה בלוח המודעות: "טכנאי מתקן תריסים, רק חמש שקל לתיקון שלב בתריס", מיודענו "הריח" מיד שמאחורי מודעה זאת עומד יהודי הזקוק לעזרה כלכלית. וכי איזה טכנאי יטרח כל כך בכדי לקבל חמשה שקלים? כנראה שמצבו הכלכלי כל כך קשה והוא נאלץ לא לוותר גם על הכנסה כל כך קטנה.

מיודענו לא היה זקוק לתיקון תריסים, אך הוא חיפש דרך איך לעזור לאותו יהודי בצורה מכובדת, מבלי שירגיש שמישהו בא לעזרתו, משום כן כשנכנס למשרדו הוא הסתכל מסביבו ו"חיפש" איזו עבודה יוכל לתת לאותו טכנאי נזקק, וכשכבר יעבוד אצלו הוא ימצא את הדרך

שבשעה טובה מצאתי את הקופסה, איזה נס שביקשת הלוואה והסכמתי להלוות לך, אחרת הדולרים היו נאבדים לעולם..."

התינוק חולץ מהרכב

וכעת לכמה סיפורים בקצרה.

קראתי כמה סיפורים על אנשים ששכחו את התינוק שלהם ברכב, וכמעט שבאו לידי סכנת חיים רח"ל, ורק משום שבאו לעשות חסד עם הרכב גילו פתאום את ה"מציאה" בתוך הרכב, וכך התברר שיותר משעשו חסד עם אחרים עשו חסד עם עצמם.

גברת אחת סיפרה שתקופה קצרה לאחר נישואיה ביקשה ממנה גיסתה שתשאיל לה את תכשיטיה החדשים לשבוע אחד, עקב שמחת נישואי אחיה, הגברת התקשתה להשאיל את התכשיטים החדשים והיקרים לשבוע שלם, אך לבסוף עשתה את החסד הזה והשאילה אותם. עברו מספר ימים ושריפה פרצה בביתם, בחסדי שמים איש לא נפגע, אך הרכוש נשרף והתכלה, ורק התכשיטים היקרים ניצלו... כיוון שהם לא היו בבית השרוף...

איך לשלם לו על עבודתו ביד נדיבה.

והנה עלה לו רעיון, בעסק שלו יש אולם גדול עם עשר עמדות מחשב הצמודות לקירות, המחשבים שהיו מונחים על הרצפה היו מחוברים למערכת החשמל, היה כבל לחשמל וכבל למקלדת, כבל למסך וכבל לעכבר, ועוד כבל למחשב הראשי ברשת התקשרות, ובנוסף היו חוטי טלפון שיצאו מארון התקשורת לכל עמדה. מידי פעם היו משדרגים את הרשת בין המחשבים לרשת מהירה יותר – הטכנאים היו פורסים כבלים חדשים, ואת הכבלים הישנים היו משאירים שם בלי לטרוח לפנות אותם, וכך היו על הרצפה מאות חוטים מסביב...

איך הכל הסתדר עם מנקה שהייתה עושה ספונגיה כל יום? ממש נס... מספר פעמים ביקש מיודענו מהטכנאים שיתקינו תעלות סביב האולם, ויעבירו בתוכם את החוטים, מה שיהיה יותר תקני ובטוח. אך הם היו תמיד לחוצים לקריאות מלקוחות נוספים, וכך הדבר נדחה פעם אחר פעם. כעת עלה למיודענו רעיון הוא יבקש מהטכנאי הנזקק לעשות את העבודה הזאת וישלם לו עליה בצורה מכובדת יותר מהמקובל.

מיודענו התקשר לטכנאי ששמח על ההכנסה שהזדמנה לו, ותוך שעה היה אצלו בעסק והחל בעבודתו, במשך יומיים הוא עבד שעות רבות עד שכל הכבלים הורמו סודרו ודוללו, באופן יעיל ומקצועי, הוא קבל את שכרו בעין יפה, וחזר מאושר לביתו.

בעקבות הפרויקט הוסיף וקנה מיודענו שידות קטנות להגבהת המחשבים, והמשרד קיבל פנים חדשות.

בסוף אותו השבוע, במוצאי שבת קודש, מגיע מיודענו למשרד כדי להשלים איזו עבודה קטנה, הוא נכנס פנימה, מדליק את האורות, ולא מאמין למראה עיניו – כל האולם מוצף במים בגובה כמה סנטימטר, וזרימת המים נמשכת. מה התברר? אחד הצינורות בשירותים המחובר למיכל ההדחה התפקע והמים זרמו במשך כל השבת לאולם המחשבים. עד ארבע לפנות בוקר עמל מיודענו לשאוב את המים בעזרת שואב – אבק.

אי אפשר לתאר כמה נזק גדול ועוגמת נפש מרובה נחסכו ממיודענו בעקבות עבודתו של הטכנאי בשבוע האחרון. וכך התברר עד כמה מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה.

והנה פעם אחת אני שם לב שחסר לי עוף אחד מן החשבון. כלומר, אמורים להיות לי עשרים עופות בלול, אך ישנן רק תשע עשרה. לאחר שבוע נוסף, שוב חסר עוף אחד על פי הבדיקה. גם בשבוע השלישי שוב היה חסר לי עוף אחד. **'מה קורה פה? חשבתי לעצמי, והחלטתי לעקוב אחר הגנב המדופלם הנוטל בכל שבוע תרנגול אחד ונעלם.** החלטתי לעשות מעשה – התחבאתי בתוך הלול וחיכיתי לחשוף את זהותו של הגנב.

והנה באמצע הלילה, לאחר שעות שלימות של שהייה בתוך הלול, אני שומע קול צעדים המתקרב אל הלול. נדרכתי על מקומי, והצצתי לראות מיהו זה ואיזה הוא שמלאו ליבו לעשות כדבר הזה.

והנה אני רואה, אדם הקופץ דרך חלון הלול אל תוך הלול...

הבטתי היטב, ולתדהמתי הופתעתי לגלות כי היה זה שכני המתגורר בבית הסמוך. היה הוא איש עני מרוד, מדוכדך, אשר לא היה מסוגל לעמוד בפני הרעב הנורא של בני ביתו, ובלית ברירה 'סחב' בשקט עוף אחד בלבד מידי שבוע, נשא רגליו לחמוק החוצה.

כשהבנתי שהגנב הוא יהודי טוב ומסכן, החלטתי להישאר

ראוי לציין מה שאומרים חז"ל (שמו"ר לו,ג) שהרבה פעמים אדם רוצה לעשות מצוה שיש בה הוצאה כספית, והיצר הרע אומר לו אל לך לחסר ממונך, על זה נאמר "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו,כג), שכמו הנר הזה כשהוא דולק אפשר להדליק ממנו עוד אלפי נרות ואין זה מחסר ממנו מאומה, כך כל מי שיתן למצוה אינו מחסר את נכסיו. ומביא ה"שולחן ערוך" (יו"ד סי' רמז ס"ב) שלעולם אין אדם מעני מן הצדקה ולא דבר רע ולא היזק מתגלגל על ידה.

הלול שהציל משפחה

את המעשה המדהים הבא סיפר בעל המעשה לגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל, ראש ישיבת טשעבין (הובא בעלון "טוב לחסות"):

"לפני פריצתה של השואה האיומה, היה לי עסק משגשג ופורח ב"ה. פתחתי איטלוי לממכר בשר ועופות וב"ה הביקוש היה גדול ורב. בסמוך לביתי החזקתי לול ענק של תרנגולים חיים, ומשם הייתי נוטל מדי שבוע את העופות, שוחטן ומעבירן למכירה. בכל שבוע הייתי עורך חשבון מדויק כמה עופות הוצאתי מהלול, כמה מכרתי, וכמה עופות חיים נשארו בסך הכל בלול.

הייתה זו מסירות נפש לא פשוטה מצידי, אך הצער העמוק שמילא את ליבי דחף אותי לעשות את הצעד הזה.

שנה לאחר מכן פרצה מלחמת העולם השניה – השואה האיומה. אותה עיר שהייתי גר בה ובה גידלתי את לול התרנגולים הייתה קרובה אל הגבול והיא הראשונה שנכנסו אליה הנאצים הארורים וכילו כל חלקה טובה. מכל העיר לא נשאר אפילו יהודי אחד בחיים הי"ד, ואפילו את לול התרנגולים הנאצים כילו עד תומו.

ואני... זכיתי ברחמי ה', בזכות כך שלא רציתי שיהודי עני יתבייש ויצטער, שעברתי למדינה אחרת שם זכינו להינצל, ואף בהמשך עליתי עם אשתי לארץ הקודש והקמתי משפחה מפוארת.

דעו לכם, כי אדם שמוסר נפשו בשביל שלא לצער או לבייש את חבריו אינו מפסיד, וה' משלם לו בכבודו ובעצמו".

כוחה של ותרנות

והנה מעשה מדהים שארע לפני כמה שנים מכוחה של וותרנות, ועד כמה המוותר לאחרים מרוויח מכך (מפי הגר"י לוגאסי

במחבואי על מנת שלא יתבייש. אלא שלמרבה הצער, רגע לפני שברח השכן עם התרנגולת, הוא הבחין בי כשאני מתחבא בתוך הלול. הוא התמלא בפחד וברח ללא התרנגולת. הייתי המום להבין לאיזה מצב נורא ואיום הגיע השכן שלי. הוא לא רוקן לי את הלול אלא לקח רק תרנגול אחד על מנת להרגיע את רעבונו של בני ביתו האומללים.

לא יכולתי לצאת מהלול עקב הצער והבושה שגרמתי לשכני העני, שכעת יתבייש לצאת מביתו ולראות אותי. מי יודע כמה צער ועגמת נפש יש לו כעת, שמלבד שנשאר רעב, הרי שהתווספה לו גם בושה נוראה, ובוודאי לא יתקרב לעולם לחנות שלי, ומהיכן ישיג עופות לבני משפחתו הגוועים ברעב?

ניסיתי לפגוש אותו ולפייס אותו, אלא שכל פעם שהוא הבחין בי מרחוק, מיד היה הוא בורח ומתחמק בבושה נוראה.

הרגשתי שאינני יכול לגרום יותר צער וסבל כזה ליהודי מסכן ושבור והחלטתי לעשות מעשה קיצוני וחריג. מכרתי את הדירה שלי עם הלול הגדול שהיה ברשותי, ועברתי לגור במדינה אחרת. ידעתי כי רק אם אעזוב את המקום, יוכל השכן העני לחיות ברוגע ולקנות תרנגולים מאדם אחר שלא מכיר את הגניבות שלו.

שליט"א, מובא בספר "דורש טוב" במדבר):

ידידות בלב ונפש, היו שרה ורבקה (שמות בדויים), שניהם למדו יחדיו במוסדות החינוך, והמשיכו לשמור על קשר גם לאחר שסיימו את הלימודים, שרה, אישה נשואה ואם לילדים, ורבקה, שבאותו העת הייתה עדיין רווקה. שניהן חיפשו לעבוד בעבודה משרדית. והנה באחד הימים הצעת עבודה שפרסם מפעל מסוים קסמה להן מאוד, וכל אחת בלי ידיעת חברתה הגישה מועמדות לעבודה במפעל. שרה, שהייתה כבר נשואה ואם לילדים ציפתה בקוצר רוח לרגע שבו תיגש לראיון, ואולי סוף סוף תזכה לקבל עבודה ובכך בעלה האברך יוכל להמשיך בלימוד תורה ככולל בישוב הדעת.

חברתה רבקה חשבה גם היא להתקבל לעבודה, ובכך לאגור סכום כסף עד אשר תמצא את בן זוגה.

באחד הימים נפגשו שתי הידידות ותוך כדי שיחה על הא ועל דא, התברר להן שהיום שתייהן הולכות לראיון באותו המפעל בשעות שונות, רבקה

הוזמנה לשעה עשר בבוקר וחברתה שרה הוזמנה לשעה אחת בצהריים. בעל המפעל ואשתו ראינו את המועמדים. הראיון עם רבקה היה תכליתי וקצר. מנהלי המפעל התרשמו מאוד מכישרונותיה, ממקצועיותה, ואף מהליכותיה הנעימות ובו במקום החליטו לתת לה תשובה חיובית, ואף הודיעו לה שהיא יכולה להתחיל בעבודה באופן מיידי.

נאמר לה שמכיוון שהוזמנו נשים נוספות לראיון, מן הנימוס שאכן נקיים את הראיון עימן, אך אנו החלטיים לקבלך לעבודה, ואנו בטוחים שלא תימצא בחורה ראויה כמוך, אמר בעל המפעל לרבקה. השכר והתנאים שהוצעו לרבקה, היו מאוד חיוביים, וידעה רבקה בלבה כי עבודה מסוג כזה לא מוצאים כל יום. לקראת תום הראיון שאלו המראיינים אם יש לה בקשות מיוחדות, או שיש לה שאלות כלשהן בנוגע לעבודתה.

כן, יש לי בקשה אחת. אמרה רבקה.

כן בבקשה, אני מוכן לשמוע... הפטיר בעל המפעל.

כל העת אשת בעל המפעל לא יכלה להירגע מכך שבחורה צעירה כרבקה עשתה מעשה כה גדול שהיא אינה זוכרת כדוגמתו. בליבה גמלה ההחלטה הברורה, שאין כלה יותר מושלמת וראויה ממנה עבור בנה.

ללא היסוסים הרימה אשת המנהל את שפופרת הטלפון וחייגה לרבקה. שלום לך, מדברת בעלת המפעל... שבו רואינת לפני זמן קצר. שלום וברכה! הגיבה רבקה בהתפעלות, מה שלומכם?

ברוך השם, טוב מאוד. רבקה, אנא ממך, אודה לך אם תיכנסי היום או מחר למפעל. אני רוצה לשוחח איתך.

בבקשה, אשמח מאוד להגיע, בעזרת ה' אגיע מחר אחר הצהריים. אך אולי תוכלי לספר לי במה מדובר, התעניינה רבקה ובליבה התגנב חשש שמא חברתה הטובה שרה "מאכזבת" בעבודתה... לא כדאי לשוחח על כך בטלפון. בואי לכאן, נשמח לראותך שוב במפעלנו. ענתה בחביבות בעלת המפעל.

אני מקווה שלא פיטרתם את שרה ואת רוצה ש... כמעט ועלו

אנא היעתר לבקשתי, ביקשה רבקה. בעוד כ-3 שעות חברתי הטובה, שמה שרה היא נשואה ואם לילדים, גם היא הוזמנה אליכם לראיון. בעלה אברך ומשכורתו הדלה מהכולל אינה יכולה להספיק להם. אני עדיין רווקה וחיה עם הורי. אין לי דאגות פרנסה. על כן אבקש מאוד: קבלו אותה לעבודה במקומי והקב"ה יעזור וידאג גם לי למקום עבודה.

הלם אחז בבעל המפעל ואשתו מעולם לא שמעו על בקשה מוזרה שכזאת. שאדם יבקש עבודה עבור חברו ויוותר על מקומו ומשכורתו?! בבקשה מעין זו לא נתקלו בכל שנות ניהולם את המפעל. ברם, התמימות והאמת שבבקשה לא הותירו מקום לספק: רבקה מבקשת ששרה תתקבל לעבודה.

ואכן, בשעה 13:00 הגיעה שרה לראיון. גם היא עשתה רושם מצויין אך עדיין מרחק רב היה בינה לבין רבקה, אולם בעל המפעל אכן נעתר לבקשתה של רבקה וקיבל את חברתה שרה כמזכירה במפעל. שרה נכנסה לעבודה במרץ והוכיחה כי העסקה עימה הייתה כדאית, אך

דמעות בעיניה של רבקה. לא, אל דאגה, ודאי שלא. שרה היא מעולה ברוך ה'. העניין הוא אישי יותר, אנא ממך בואי.

למחרת כמתוכנן הגיעה רבקה כשהיא סקרנית מאוד לדעת על מה מבקשת לדבר איתה בעלת המפעל. רבקה ובעלת המפעל התרגשו מאוד בפגישה המחודשת ביניהן וללא שהיות מיותרות הציעה בעלת המפעל לרבקה את בנה כחתן עבורה.

דעי לך, אמרה לה, בני תואם הוא את מידותייך בעדינותו, ביראת השמים שבו, וכמובן במידותיו הנעלות. ואני מבקשת להציע אותו לחתן עבורך.

הלם אחז ברבקה. היא לא ציפתה להפתעה כזו וללא היסוס השיבה:

אשמח להיפגש עימו... ענתה רבקה מופתעת.

ואכן תוך זמן קצר ידעה רבקה שהזיווג משמים.

"אל הנער הזה התפללתי" אמרה רבקה לאמו המרוגשת. הקב"ה זיכה אותי בבנך היקר שכל בת ישראל הייתה מייחלת להשתדך עמו!

אני כה שמחה שהזיווג עלה יפה, הפטירה מנהלת המפעל "דעי לך, המעשה שעשית בו ויתרת על מקום עבודה, עם שכר גבוה במיוחד, שבה את ליבני". מאותו יום בו נפגשנו ראיתי אותך בדמיוני משתדכת עם בני. ואולי עתה אני אפתיע אותך בדבר נוסף:

דעי לך, רבקה, את למען חברתך ויתרת על משכורת חודשית בסך כמה אלפי שקלים, אני רוצה לבשר לך שמיד לאחר נישואיכם את ובעלך תהיו שותפים במפעל. בעלך לא יצטרך לעבוד. חשקה נפשו ללמוד תורה, ובזכות השותפות לא יהיו לך דאגות פרנסה! הסכום שהותרנו בידו הוא גדול ביותר...

זוהי כוחה של ותרנות! וזוהי כחה של נתינה, כי העולם מסתובב כגלגל, ומי ש"נותן" לשני עוד יקבל וירוויח מנתינתו, וכך מלבד שכר המצוה, עוד הוא ירוויח בעולם הזה.

לכן לעולם לא נתפתה לעצת היצר שמנסה להפוך אותנו לקמצנים ואנוכיים, כי גם לשיטתו העקומה שאדם צריך לדאוג רק לעצמו, הרי באמת מה שאדם עושה לעצמו הוא עושה...

לא הקורונה ממית...

בנגיף, אך מי שקצת פותח את העיניים צועק "אצבע אלוקים היא" ומתחיל לחזור בתשובה.

הכלב שבעט במקל

ובאמת העיסוק התמידי הזה וכל ה"נייעס" [הדיבורים] סביב השאלה האם יש פיתרון למצב הזה ומי האשם בו, האם הסינים או הפרוייקטור, הקבינט או הממשלה, כל הדיבורים הללו מבלבלים אותנו ומשכיחים מאתנו את האמת:

יש בעל הבית לעולם! זה לא משנה האם הסגר מוצדק או שהוא מיותר ואם העיר הזאת באמת אדומה או שהיא בכלל ירוקה, אדוני! "לב מלכים ושרים ביד השם", אם הממשל החליט מה שהחליט אז נכון לרגע זה זהו בדיוק רצונו יתברך, כי אף אחד לא יכול להפריע לך בלי רצון השם.

אז במקום לעסוק בשאלה האם הם צודקים, ומה "לדעתני" צריכים באמת לעשות, הרי ממילא הדעה שלי לא תעזור לאף אחד. בואו ונבין את הרמז שבא מלמעלה ונחזור לאבינו שבשמים.

ומי שעוסק כל היום בדיבורים של מה מוצדק ולא מוצדק ומי אשם או לא אשם הרי זה דומה

למה בחו"ל מתייחסים אחרת לנגיף

מורי ורבותי, מי חלם שבחשון תשפ"א עדיין נעסוק בנגיף, כל כך ציפינו שזה יהיה בבחינת "כחלום יעוף"...

תרשו לי לגעת בנקודה אחת בס"ד. סיפר לי יהודי יקר מחשובי הקוראים שליט"א ששוחח עם אחד מגדולי הרבנים בירושלים שליט"א, וכך אמר לו אותו צדיק: שים לב שבישראל כל הזמן מדברים ש"אנחנו" ננצח את הנגיף ו"אנחנו" נתגבר עליו, ו"אנחנו" יכולים... ואילו בחו"ל לא מתבטאים ככה, מה הסיבה לכך?

התשובה היא, אמר הרב, שבחו"ל רגילים לתופעות טבע חריגות וקיצוניות, פתאום נוחת איזה צונאמי... נו, מה אפשר לעשות? לך תקים קבינט למאבק בצונאמי... אין מה לעשות, מכופפים את הראש עד שיעבור הגל, כי מבינים שיש דברים שהם בכלל לא בשליטה שלנו. אבל בארץ הקודש "ארץ אשר עיני השם אלוקיך בה" איננו מורגלים בתופעות טבע חריגות, לכן יש עדיין מי שחושב לעשות "אסטרטגיה ליציאה מהמשר" ו"תוכנית למלחמה

מנהיג לבירה ולכל "חיובי" יש כתובת...

יש גם משפחות שכולם חלו בנגיף, בצורה פלאית ביותר, ולדוגמא, האב נדבק בגל הראשון, ושני בניו נדבקו כל אחד בישיבה אחרת, האם נדבקה רק בגל השני באיזו חתונה, והבנות נדבקו כששהו באירוע אחר, ועוד כמה ילדים נדבקו מהחברים בפארק השעשועים, כל אחד נדבק בזמן אחר לגמרי, ואין שום קשר בין ההדבקות, האין זה זועק את השגחת השם? אם השם החליט שכל המשפחה תסבול אז הבידודים לא עזרו להם. [ושוב, אין זו סתירה לקיום מצות "ונשמרתם", אנחנו נשמרים כפי האפשר, אך התוצאה בפועל נמצאת רק אצל השי"ת].

מצפים להמלכת השי"ת

בתקופה האחרונה חשים כולם עד כמה ה"הנהגה הממשלתית" מונהגת כולה על פי אינטרסים ותאוות אישיות, וזה הזמן לצעוק ולבקש: "השיבה שופטנו כבראשונה ויועצנו כבתחילה והסר ממנו יגון ואנחה, ומלוך עלינו אתה השם לבדך".

ב"מרוה לצמא" (גיליון ערב סוכות תשפ"א) מובא דבר מדהים, שבלוח שנה של הרה"ג

לכלב שבא אדם והכה אותו עם מקל, כעס הכלב על המקל ובעט בו בפראות... עלינו לזכור שלא הנחש ממית ולא הקורונה ממית, הכל זה רק מהשם, ואם השם מכה אותנו סימן שהוא מתגעגע אלינו ורוצה שנתקרב אליו יותר.

הדבר הזה נכון בכל נושא המובא ב"חדשות", בין אם זה טילים מאיראן או בלוני תבערה מעזה וכדומה, צריך לזכור שהכל זה רק מהשם יתברך, והשם לא עושה אף דבר לחינם, הוא רוצה שנתפלל ונתקרב אליו.

ובהחלט הנגיף הזה הצליח ללמד אותנו יותר עד כמה הכל רק מהשם. צריכים להזהר ולקיים "ונשמרתם", אך בסופו של דבר אם נגזר על מישהו איזה דבר הוא לא יצליח להתחמק ממנו. [אכן מובא בספרים שיש מצב שלא נגזר על אדם להינזק אך כיוון שלא שמר על עצמו נכנס למצב בו מידת הדין יותר מתוחה עליו, ואף הוא יוכל להיענש על שלא שמר על עצמו ב"מדה כנגד מדה" שינזק חלילה].

ישנם כאלו של ראו את אור השמש זה כמה חודשים ובדרך לא דרך הם פתאום נדבקו בנגיף, ולעומתם יש כאלו שכל בני משפחתם חלו אך רק הם לא נדבקו, וזה הכל ללמדנו שיש

"ראשית חכמה" בין מפגש של כוכבי לכת למאורעות הקשורים בהתחדשות מלוכה. והאברבנאל זצ"ל בספרו "מעניני הישועה" אף האריך לחשב על ידי כך את עת הגאולה, והוא מביא על כך ראייה שיציאת מצרים והיציאה לגלות היו בשנים שבהן אירע מפגש שכזה.

אם כן, שנת תשפ"א יש לה פוטנציאל להחלפת המלכות, נתאכזב מאד אם השנה הזאת תסתיים רק בהחלפת השלטון במדינה כזו או אחרת, לא לזה אנו מייחלים, אנו מבקשים ומייחלים: "ומלוך עלינו אתה השם לבדך", ואם נתחזק ונוותר מעצמנו לכבוד רצון השי"ת ונתקרב אליו ביתר שאת, נזכה שעוד השנה תתגלה מלכותו של השם על כל העולם כולו, ונזכה לגאולה שלמה, אמן ואמן.

רבי מרדכי גנוט שליט"א בשנה שעברה הובא בתחילת הלוח תחזית לשנת תש"פ בזה הלשון: "ויהיה גשם רב ויתגברו הנהרות, וחולי יהיה בגדולי בני אדם ויהיה זעף ובהלה". אלו מילים הלקוחות מהספר הקדום "תיקון יששכר" לגאון המקובל רבי יששכר בן מרדכי אבן סוסאן זצ"ל, מנהיג קהילת המוגרבים בצפת לפני קרוב לחמש מאות שנה.

ואכן גשם רב היה בשנת תש"פ, גם חולי, ובעיקר זעף ובהלה, רח"ל.

ומה בנוגע לשנת תשפ"א? מביא הרב גנוט שליט"א שבשנה זו צפוי מפגש של כוכבי לכת ובו' בטבת נפגשים הכוכבים צדק ושבטאי, וזהו מאורע המתרחש אחת לעשרים שנה. והמפגש הזה רומז למאורעות גדולים, וה"אבן עזרא" זצ"ל קושר בספרו

קו החיזוקים "אשריכם ישראל"

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

077-260-9134

לתגובות \ להזמנת הרצאות

ניתן להתקשר (בשעות הבוקר והערב): 08-9743208

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל:

089743208A@gmail.com

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת

המנהל המסור של ת"ת "חדר הרב" באשדוד

הרה"ג רבי חיים דוד ב"ר עזריאל פולק זצ"ל

שהיה סמל של יראת שמים, מסירות לתורה,

ענוה והארת פנים

אשר נתן לי כח עידוד וסיוע לזיכוי הרבים בשנות הילדות, בכותלי הת"ת
ואף מחוצה לו, והרבה מזיכוי הרבים נזקף לזכותו

נלב"ע י"ג באלול תש"פ

ת.נ.צ.ב.ה.

הופיע בס"ד מבית "אשריכם ישראל":

ספר "בטחתי ונושעתי" – סיפורים מחזקים בני זמנינו באמונה
ובטחון ועמידה בניסיונות הדור, משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א.

בימים אלו י"ל בס"ד: ספר "יגעתי ומצאתי" – מאמרים וסיפורים בני
זמנינו לחיזוק עמלה של תורה מתוך שמחה, הכלול עצות וחיזוקים מרבתינו, מעוטר
בהסכמות וברכות ממרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א

להזמנות: 08-9743208

מוסף מיוחד

במלאות שנה להסתלקותו של
כ"ק מרן האדמו"ר ה"נועם ישראל"
מקרעטשניף קרית גת זצ"ל

דברים אחדים

קוראים יקרים

אי אפשר לכל שכר עברה שנה מאז הסתלק מאתנו הרבי הלצול שהאיר
לצדק ואיושביו. עבד את השם יתברך באסירות נאמרה. עמל על התורה
מתוך תעניות מרובות וחוליים קשים. ותפילותיו מלאות העוצמה האלו
לצדק רעות. האיר פנים באסירות נפש עם כסבל מאוז ורבים השיב מעוות
מתוך אהבת ישראל נצירה והיה כל כולו "האתי להשם אבדו".

כמה חסרה לנו דמותו מאות הפנים של כ"ק האצמו"ר מקרעסניץ קרית
על צדק"ל נא"ע ס"צ חסון תש"פ. כאשר מרמז ומדגלתי הקדושה היה
הוא יורד אל כל אחד ואחד ומדבר אתו באהבה וחיה ונושא עמו בעל
מתוך אהבת ישראל לצדקה והיה נותן לכל אחד ואחד כבוד לצדק וסבלנות
מרובה.

אני חש הכרת הטוב עצומה לזמן האצמו"ר ז"ע"א אל כל העיזוב והחיזוק
קבלנו ממנו בשנים האחרונות. ובפרט בענייני ציבוי הדברים. יה"ר שנצבה
לעשות רבות אכבודו ולטובת נשמתו. ויהיה בזה מן המעט של "הכרת
הטוב".

העמוזים הבאים תוכלו לקרא מעט מתולדותיו והנהלותיו הקדושות לצד
מעט מדברי תורתו. כאשר הפל נעפק ומולש באצילות מכון "יקיפא
קדישא".

ויהי רצון שבהרים אלו יסוררו את צבותו. וצבותו תלך אלינו ועל כל בית
ישראל אלאמה וישועה.

בהכרה מרובה שמועון לוטמאן

מעט מתולדותיו

ויהי בראשית...

במעלליו יתנכר נער... כבר מילדותו של כ"ק האדמו"ר בעל ה'נועם ישראל' זצוק"ל מקרעטשניף העריצו את הנער הצעיר שהינו 'בעל השגה'. בכל רגע פנוי רואים אותו עם ספר בידו מלבד השעות הרבות שהיה יושב ועוסק בתורה. מידי פעם היה מעתיק לעצמו הדרכות בעבודת ד' מספרי המוסר כמו 'מסילת ישרים' ו'אורחות חיים' להרא"ש.

בצעירותו נבחן אז את כל מסכת 'בבא מציעא' שקלא וטריא בבהירות, בעמקות ובסברה ישרה. ובמשך תקופה ארוכה עסק בספר הלמדני 'מנחת חינוך' ולמדו מתחילה ועד סוף.

העיד עליו חסיד ת"ח מופלג: "יום וליל היה הבחור הזה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, מרבה בתעניות ובסיגופים ולא מניח את עצמו במיטה. משהיה מותש, נח קימעא על ספסל בבית המדרש. "מדוע אינך גם על מיטה?", היו שואלים אותו בדאגה והוא משיב כדרכו בחריפות ומתיקות: "כשאני ישן על ספסל אני קם רענן ועירני יותר..."

בחודש סיוון של שנת תשכ"ח נלקח הרבי זצ"ל כחתן בביתו של הצדיק רבי יחזקאל שרגא מערץ מקאשוי זצ"ל, יהודי קמאי מורם מעם שהרבי ה'דברי יואל' מסאטמר אמר עליו שכך, היו נראים הצדיקים מהדור של תלמידי הבעל שם טוב.

החתונה התקיימה בארצות הברית, החתן הצעיר נותר בארצות הברית כמה חודשים ונפשו איוותה לגדולים וצדיקים לשתות מבאר

חכמתם. הוא התחבב על הרה"ק רבי הערשלי'ע מספינקא שהתגורר בויליאמסבורג שקבע עימו חברותא בספרים הקדושים 'ראשית חכמה' ו'חובות הלבבות', הספרים הללו נותרו אכן שגורים על לשונו. כל ימיו היה הרבי מעורר את תלמידיו לעסוק בספר 'חובות הלבבות' שהיה נר לרגליו.

לאחר שנה וחצי נגזרה הגזירה ואביו הק' הרבי מוהרד"מ מקרעטשניף זיע"א אוהבן ומושיען של רבבות אלפי ישראל ונקודת ליבם, נדם ליבו הטוב בעיצומה של שהותו במדינת רומניה. בלוויה המונית וקורעת לב התמנו הבנים הגדולים לאדמו"רים למלא את מקום אביהם.

תיאר יהודי ישיש את תפילת השחרית ביום הראשון של ראש השנה שנת תש"ל, בו התפלל הרבי כשליח ציבור שהיה בהשתפכות הנפש ובקול רעש גדול בנוסח האבא זצ"ל שהסתלק אך לפני חודשיים וחצי והציבור כה התגעגע אליו. תפילתו המיסה את לב ציבור החסידים.

זכתה קרית גת

כעבור כמחצית השנה, לקראת חג הפסח תש"ל, קבע הרבי את מושבו בעיר קרית גת. הוא בנה לו בתחילה צריף ובהמשך בית ובית מדרש בממדים צנועים ברחוב אלישע בעיר, שם עבד את קונו בלהט בדרכם של אבותיו הצדיקים.

"בימי אברכותו היה הרבי מרבה לשהות בלילות בבית הכנסת 'שמש צדקה' ברחוב חגי בירושלים. היה יושב שם בחברת הצדיק הנסתר המקובל רבי ששון מזרחי מחבר סדרת ספרי הקבלה 'באתי לגני' ועם עוד מקובלים גדולים ויחד הם עסקו בתורת הסוד. אנו הסתובבנו שם לראות את הצדיקים הללו מרוכזים בענייניהם הטמירים. ידענו שיש איזה אברך מורם מעם שמגיע מקרית גת ללמוד עם החכמים הישישים שבירושלים. אף מקום קבוע היה לרבי שם בבית המדרש.

החברים הלומדים ידעו שזהו מקומו של 'רבי ניסן' ושם כוס זכוכית גדולה בה היה הרבי לוגם מידי פעם תה במשך הלילה".

המשפיע רבי ניסן דוד קיוואק המשיך וסיפר לתדהמת הכל שהרבי היה נמנה על החבורה הזו של המקובלים הגדולים ובשל היותו עמקן מאוד לעיתים לא מצא מענה לשאלותיו הרבות. עד שהגיעו לידין הספרים 'באתי לגני' ושם מצא מענה לשאלותיו. הוא התחקה אחרי המחבר וגילה יהודי מעדות המזרח שנראה כפשוטי העם, לראשו כובע ברט והוא צועד ועורך קניות במכולת הירושלמית כאחד האזרחים. אלא רבי ששון זה ענק היה, ומכאן ואילך החל ביניהם הקשר האמיץ.

אט-אט נשמעים מכל מיני מקורות, כהנה וכהנה סיפורי הוד על עומק ההסתרה המוחכמת עד שאחד מאנשי הסוד התבטא ואמר בידיעה: "הרבי שלכם החביא את עצמו ואת מדרגותיו ורב חילו אפילו מהמקורבים אליו ביותר"...

מסירות למען הכלל

התמסרותו למען הכלל לא ידע גבולות. התייחס לכל פונה כאב רחמן לבנו יחידו. היה מקבל כל אחד במאור פנים שובה לב ומטה אזנו וליבו לכל מכאוב. עבודת הקודש של ה'קוויטלעך' נטלה ממנו כוחות אדירים. תשובותיו ופסיקותיו החדות בכל העניינים הותירו המומים רופאים גדולים שביקשו לחזות מי הוא זה שכלל היוצא מפיו יעשה. כך השפיע הרבי על המוני יהודים אמונה וביטחון בד'. פעם ב'משתה היין' ביום הפורים פתח חרך צר לעולם הנשגב הזה של משיכת ישועות לבית ישראל ודיבר אל קונו בהתרגשות:

"ריבונו של עולם, הלא בראת אותי וליבי רך כחמאה, איני מסוגל לראות בצרותיהם של ישראל, יהודי שבא אלי להזכיר את עצמו אצלי, סימן הוא מן השמים שאני הצינור דרכו הוא צריך להיוושע ובכך תתעצם האמונה בקרבנו. אבל יהודי שאין ישועתו נמצאת אצלי, אבקשך שלא יגיע אליי אפילו אם יניח על שולחני הון תועפות. כי אם לא ייוושע תיחלש אמונתו ומה לי איפוא כספו וזהבו".

סיפורי הישועות של יהודים שנכנסו ובאו עם פתקאותיהם אל הרבי זצ"ל רבים הם עד בלי מספר ולא על אלה נסובה כעת היריעה הזו.

שיכון קרעטשניף

"קרית גת עוד תהיה עיר ואם בישראל עם מאות משפחות החרדים לדבר ד". הרבי זצ"ל היה אומר זאת הרבה במשך השנים. השומעים ראו במשפטים האלו מילים של תקווה. הרבי מעודד את עצמו וסובביו. איש לא האמין שהדבר הזה מציאותי. מה לקרית גת הרחוקה תרתי משמע ולציבור של תורה ויראת שמיים.

לפני כארבעים שנה הביא הרבי לכך שדוד מגן, איש הליכוד, יהיה ראש העיר בקרית גת. הייתה זו בשורה חסרת תקדים היות ועד אז שלט 'המערך' בכל הרשויות בארץ שלטון ללא מיצרים. ראשי הליכוד הדרימו לקרית גת להודות לרבי ולהתברך ממנו. בעיתונות של הימים ההם פורסם שהרבי מקרעטשניף התבטא אז באוזני מנחם בגין יו"ר הליכוד: "עתה כבשתם את קרית גת בפעם הבא תכבשו את הממשלה.."

והבלתי ייאמן קרה. תושבי ארץ ישראל התבשרו על ה'מהפך' ובגין עלה לראשות הממשלה. מיני אז ראו ראשי השלטון את כוחו הגדול של הרבי והגיעו תכופות לקרית גת להתייעץ ולהתברך ולקיים ישיבות ממשלה בביתו. ואולם, הרבי זצ"ל לא שכח לרגע את תפקידו לזרוע אמונה ויידישקייט ולא להיות חלק מ'כנסת המינים'... לצורך כך, בבואם של אנשי שררה חילוניים למעונו היה חובש לראשו כיפה לבנה עבודת יד כלבושם של בני היישוב הישן בירושלים, סמל ההתרחקות מן הצינונות, לאמור: אין לי חלק ונחלה בצינונות שלכם וכל ענייני לשם שמיים... כאן המקום לציין שהרבי היה רחוק מאוד מהם ומהמונם ובפנימיותו היה קנאי לכבוד שמיים. כשהעזו נהגים חילוניים לחלוף עם רכביהם בסמוך לביתו בשבת קודש, לא חס על כבודו ויצא אל המרפסת ומנהמת ליבו זעק 'שבת'...

העסקנים שסייעו בידו הציעו לו שהפרוייקט כולו ייקרא 'קרית קרעטשניף' על שם מייסדו. אבל הרבי סירב. הטעים שעמלו הרב אינו כדי לגרוף כבוד ויקר אלא לכבוד שמיים להרבות במקום חיי תורה וקדושה. רצונו שהקריה החרדית תיקרא 'רמות דוד' ויונצח בכך שמו הראשון של אביו הרה"ק רבי דוד משה זי"ע.

זמן רב ותלאות רבות עוד חלפו עד שהרבי עצמו עלה בידו לעזוב את ביתו הישן ולעבור להתגורר בסמוך לקרייה החרדית. אחרי שנים של בדידות ומגורים באיזור הכללי העתיק את חצירו לבית מדרש חדש ובו אגפי לימוד ומקווה טהרה. כיום מהווה המקום מגדלור של תורה ותפילה עבור הקרייה כולה. קול תורה ותפילה נשמע בו יומם ולילה.

עמלה של תורה

בתקופת חייו האחרונה ובתוך כדי האשפוזים התכופים בבית הרפואה לא וויתר על סדריו ולימודיו. כשגברו עליו ייסוריו והמצב מנע ממנו ללמוד כחפצו, היה מביע את צערו באומרו: "אם איני יכול עוד לעסוק בתורה למה לי חיים..." באחד הימים בשנה האחרונה שכב הרבי בחדרו בבית הרפואה 'הדסה' ולמד ב'חק לישראל'. תוך כדי כך נכנס אל החדר הפרופסור הוא התבונן בהנאה ברבי והפטיר לעברו בשפתו:

"הא רבי, אני רואה שאתה לומד, מה אתה מתלונן כל הזמן שאתה לא יכול ללמוד". גנח הרבי והשיב לו בכנות: "פרופסור, וכי זה נקרא ללמוד, בשנים הבריאות הייתי לומד שבע דפי גמרא מידי יום..."

בשנים האחרונות כששוחח עם נכדיו אודות החובה להספיק כמה שיותר נזכר בערגה: "בצעירותי לא הייתי מסוגל לעבור למסכתא חדשה כל זמן שלא ידעתי על בוריה את המסכתא הקודמת, אפילו שכולם התקדמו כבר אל המסכתא החדשה. רק אחר שחזרתי היטב וידעתי על בוריה הצטרפתי למסכתא החדשה הנלמדת. כל מסכתא שלמדתי התקשרתי אליה בקשר נפשי חזק".

בשולחנות הטהורים בשבתות ומועדים היה פיו שופע רעיונות וחידושים והם היו כמו מספרים את ידיעותיו רצוא ושוב בכל חלקי

התורה כשהוא מציין את הדף והעמוד מהן הוא דולה את אשר הוא מצטט. גם בחודשים האחרונים כשהיה כה חלוש לא וויתר על חוק לימודיו והיה יושב בחדרו מחובר לצינורית חמצן והעומדים סביבו מדפדפים עבורו את הדפים, דפי הגמרא.

לפעמים, בשעות הקטנות של הלילה, אחרי שסיים את קבלת הקהל והיה מותש עד מאוד, פנה קודם להשלים את חוק לימודיו הקבועים. הרבנית הגישה לפניו לאכול לאחר שבקושי טעם משהו במשך היום. אך הוא השיב שלא יוכל לאכול בטרם סיים את חובות התורניים. גם בשבתות וימים טובים שהיו ימים מלאים בעבודת התפילה והמצוות וההכנות אליהן, לא וויתר על לימודיו היומיים.

בכלל היה ממעט באכילה ומעביר ימים רבים בצומות לשם זיכוך נפשו ועבור זולתו. בשבועות ה'שובבי"ם' היה צם בכל יום וטועם רק בערב גם בימים שלא צם היה די לו במשך היום בכוסות תה ורק בערב סעד את ליבו. רבות היה מעורר את שומעי לקחו שלא לשקוע בתענוגים של אכילה וסביאה, שיהודי אוכל כדי לחזק את הגוף לעבודת הבורא ותו לא.

פיזר ונתן לנזקקים

חילק סכומי צדקה רבים ועצומים תוך שהוא מתריע לשליחים שיהא הכל בסתר, שלא ייכלמו המקבלים ושלא יחושו מחוייבים לבוא אליו. כל כסף שהגיע לרשותו עישר בדקדקנות ולא נתן לגעת בממון שאינו מעושר על ידו.

לפני כארבעים שנה, בעת שהיה עדיין בתקופה בה עמל לכוון את חצירו ונתקל בקשיים כלכליים, קיבל הרבי עיזבון כלשהוא שהיה אמור להיות ממש ללחם ולחלב ולמוצרי יסוד בביתו. באותו זמן נכנס אליו יהודי והשתטח על הארץ בבכי תמרורים שהעסק שלו קרס והוא הסתבך בחובות, מצבו בכי רע ורוצים להושיבו במאסר. נכמרו רחמי הרבי עליו ובלא אומר ודברים נטל את כל הסכום שבא לידי שיהיה

כמה עשרות אלפי דולרים בערך השווה בימינו לכ- 200,000 ₪, והוא יכל לרכוש עימו עולם ומלואו, ומסרו ליהודי זה להחיותו ולפדותו עוד בטרם נכלא. לימים התאושש האיש וכבר לא היה מסכן. הרבי פגש בו כמה פעמים ולא הזכיר לו ברמז אפילו שאולי עליו להחזיר את הכסף ההוא, לפחות את חלקו...

עמודא דצלותהון

מקפיד היה לעורר את שומעי לקחו לשמור בקפידה על הגעה בזמן לתפילה. לא היה מושג במחיצתו לאחר את התפילה בשעה הייעודה שקבעו מראש!

מספר חסיד נאמן: פעם באתי בצפרא דשבתא לתפילה כשהרבי נמצא כבר בפיסקת "הודו". לאחר התפילה הוכיח אותי שהגעתי כל-כך מאוחר לתפילה. ניסיתי להתגונן שלא באתי מאוחר אלא ב"הודו". נענה הרבי וקבע נחרצות לעוררני: אם אינך מופיע כבר מתחילת התפילה ממש, זה נחשב שהספקת רק חצי תפילה; "תפילה שלימה לא היית" – קבע הרבי כשדבריו פלחו כליות ולב.

התקופה האחרונה

שירת חייו המופלאה של הרבי זצ"ל התקרבה ובאה לסיימה והוא היה הראשון שידע על כך בחושיו הרוחניים הפלאיים. לפני כשלוש שנים, בעיצומו של השולחן הטהור בליל שבת פרשת משפטים שנת תשע"ז הפטיר לפתע הרבי: "ריבונו של עולם עוד מעט שבעים שנה שעבדתיך בנאמנות... 'שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי', בשנת השבעים אצא לחפשי". אף אחד מהנוכחים לא התבונן להבין כלפי מה הדברים אמורים...

בתקופה האחרונה ביקר הרבי לצורך בריאותו בבית הרפואה בלינסון ופגש שם את הגאון הישיש רבי משולם דוד סולובייצ'יק שליט"א (לרפו"ש) שהתעניין במצב בריאותו של הרבי... "ימי שנותנו בהם שבעים שנה", השיב לו הרבי מקרעטשניף. הגאון המשיך את הפסוק בברכה ואיחול, "ואם בגבורת שמונים שנה".

הרבי לא קיבל והפטיר ש'ואם בגבורות' הכוונה ל'איזהו גיבור הכובש את יצרו'. כמי שאומר: אלו הם השנים שקיבלתי, שבעים שנים...

בלית ברירה נכנס אל הרבי בבית הרפואה הפרופסור נחשתן, לבשר לו על מצבו, להודיעו שהנתונים לא נותנים יותר מחודשים ספורים... הרבי קיבל את הדברים בניחותא וענה ואמר:

"לא דימיתי לרגע שבן אדם חי לעולם, ידוע ידעתי שיום בא ובן אדם משיב את נשמתו ליוצרו", הפרופ' התרגש והתפעל, סיפר זאת לחבריו והוסיף: "כזאת עוד לא היה לי כאן, בן אדם שלא מפחד כלל מהמוות"....

וכך במשך כל התקופה היה הרבי אומר מידי פעם: איני מפחד מעצם המעבר לעולם העליון, זה עבורי כמו להיכנס מחדר אחד לחדר פנימי יותר, רק מדבר אחד אני חושש... מה אשיב בבית דין של מעלה"...

מידי פעם הזכיר את העובדה שפרידתו קרובה. ביקש שבבוא הרגע, בעת יציאת הנשמה ובעת שמורידים אותו לקברו, ישירו את הניגון 'אנעים זמירות' של הרה"ק רבי מאיר מקרעטשניף זי"ע המושר בקרעטשניף בליל יום כיפור. השומעים נחרדו מן הדיבורים... כיצד ניתן לשיר בעת הזאת... והוא הסביר את עצמו: "כל חיי הייתה תשוקתי 'כי אליך נפשי תערוג'... לפחות כשמכניסים אותי לשם אדע שאכן הגעתי למחוז חפצי..."

הרופאים שביקרוהו רבות שאבו כוחות נפש מעוצמות נשמתו. באחד הימים ראה שוב את פרופסור נחשתן שנראה כמבקש להגיד דבר מה וחושש. הרבי דרבן אותו לומר ונענה אליו: "אני לא מפחד מהפרידה של הנשמה מן הגוף. כל חיי אני חי עם זה. יש לי אפילו ניגון שהלחנתי על 'כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני... ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא..." והרבי שורר לו את היצירה המרטיטה 'אלוקי נשמה' שחיבר ברבות השנים.

מעשה נורא התרחש ביום חמישי אחר החג בבוקר כשלאשונה הורידו במקצת את מינון ההרדמה. הרבי החל מתעורר מעט ומיד כשפקח את עיניו בהכרה מעורפלת, החל להגביה את ידיו לאט-לאט, הנוכחים עמדו וניסו להבין לשם מה הוא מתאמץ להניע את ידיו, עד שהצליח ואז הבחינו כיצד

הרבי מניח את ידו על עיניו וקורא קריאת שמע... אך לא הייתה ברירה ומיד הרדימוהו שוב.

יום המר והנמנהר הלילה שבין רביעי לחמישי, אור לט"ז חשוון תש"פ אחיו כ"ק האדמו"ר מפרמישלאן שליט"א התבונן בו באותם רגעים וסיפר "ראיתי את עיניו נפתחות לרגע ואישוניו מוגבהים כלפי מעלה כבשעת תפילה ורגעים של דבקות, דמעה זלגה מעיניו, וידעתי שעתה פרוחה נשמתו. ס'איז געווען א לעכטיגע פטירה..."

עיניו השמורות, הטובות והמפרגנות, של הרבי הפלאי והנסתר, נעצמו, עד ליום שבו תחיינה העצמות האלו ופתאום יבוא האדון אל היכלו. - -

נחתום פרק זה בדבריו של הצדיק המקובל רבי דוד אבוחצירא שליט"א שלפני חודש ימים, ביום חמישי ט"ז בחשוון יום ההלוויה, גער באחד מחסידיו שדר בקרית גת והגיע אליו לירושלים ויען ויאמר לו: "איך זה שאתה נמצא כאן עכשיו שעה שבעירך מתקיימת הלווייתו של הרבי מקרעטשניף שהיה מהנסתרים שבדור..."

בתמונה: אסיפת "קופת הרבנים" בראשות מרן האדמו"ר זיע"א, מנחה את המעמד הרב שמעון גוטסמן שליט"א

מתורת מרן האדמו"ר זיע"א

מאמר "מה השם אלוקיך שואל מעמך"

בו יבואר א' דהרצון וההחלטה ביד האדם והמעשה בידי שמיים, ב' יראת שמים היא מילתא דזוטרא, ג' הקב"ה משלם שכר אפילו על מעשה המצווה, ד' לימוד התורה נחשב כאילו קיים מצווה, ה' ההשתדלות במלחמת היצר הוא תפילה, ו' תפילה על יר"ש מחויבים בשמים לקב.

ונראה לבאר בעזר החונן לאדם דעת על פי מה שכתב החסיד בעל חובות הלבבות בשער הביטחון פרק ד', וקוטב דבריו הוא דאי אפשר לו לאדם לעשות מצווה או עבירה אלא ע"י שלשה דברים, א' רצון -שירצה לעשות המצווה או עבירה ב' החלטה -שיחליט לעשות הנ"ל ג' מעשה - שיעשה בפועל הנ"ל שני הדברים הראשונים -רצון והחלטה הם בידי אדם, והשלישי -המעשה הוא בידי שמים,

ראיה לכך ממצוות פדיון הבן, דהרי מי שאין לו בן אינו יכול לקיים מצווה זו, וכן לגבי מצוות מזוזה ומעקה למי שאין לו בית וכדומה, חזינן להדיא דהרצון והחלטה בידי אדם הוא והמעשה בידי שמים הוא.

ועפ"ז יבואר על נכון מאמרם ז"ל, הוא דאמרו "הכל בידי שמים חוץ

"הרצון והחלטה בידי האדם והמעשה בידי שמים"

"ועתה ישראל מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה את השם אלוקיך" וגו' [דברים, יב] נראה לפרש הכתוב בהקדם, דהנה מצינו סתירה במאמרם ז"ל, דמחד גיסא אוז"ל [ברכות לג:] אמר ר' חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים משמע דיראת שמים בידי אדם הוא, ומאיך גיסא אוז"ל [קידושין ל, ע"ב] אמר ר' שמעון בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, שנאמר "צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו", ואלמלא הקב"ה עזרו אין יכול לו שנאמר "אלוקים לא יעזבנו בידו", משמע דיראת שמיים בידי אדם הוא.

"הקב"ה משלם שכר אפילו על מעשה המצווה"

ועל פי הדברים האלו יתבאר הכת' "ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" (תהילים), קשה וכי זו היא חסדו של הבורא ב"ה שמשלם לאיש כמעשיו, הלא אפילו אדם שבשוק [אם ישר הוא] משלם לאיש כמעשיו,

אך עפ"מ שנתבאר לעיל, דהרצון וההחלטה בידי האדם והמעשה בידי שמים אתי שפיר, "ולך ה' החסד" חסדו הגדול של הבורא ב"ה על ברואיו, "כי אתה תשלם לאיש" על מעשה המצווה, "כמעשהו" כמו שהוא בעצמו עשה את מעשה המצווה,

"לימוד המצווה נחשב כאילו קיים את המצווה"

שנינו בריש פאה [א,א] אלו דברים שאין להם שיעור הפאה וכו' ותלמוד תורה כנגד כולם, ומה יעשה האדם שאין לו שדה וכי נגרע ממנו מצוה מן המצות,

אך העניין הוא דאז"ל בשלהי מנחות [ק,ע"א] אמר ר' יצחק מאי דכתיב

מיראת שמים" קאי על הרצון וההחלטה, והא דאז"ל "יצרו של אדם וכו' ואלמלא הקב"ה עזרו" וכו' קאי על המעשה וכו"ל,

זהו ביאור אוז"ל [יומא לט, ע"א] "הבא לטהר" היינו שרוצה ומחליט לעבדו יתברך, "מסייעין לו" מן השמיים לקיים את מעשה המצווה, וכן אוז"ל במדרש [שהש"ר ה,ב] פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואפתח לכם פתח כפתחו של אולם.

"יראת שמים היא מילתא דזוטרא"

ועפ"ז יתורץ קושית המהרש"א, עה"א דאמרי' התם [ברכות לג, ע"ב] אטו יראה מילתא דזוטרא היא, (וכי יראה הוא דבר קטן) אין לגבי משה מילתא דזוטרא היא, (כן, לגבי משה יראה הוא דבר קטן) הקשה אין הכי נמי דלגבי משה הוה מילתא דזוטרא, אך הלא משה לישראל אמרה, דהוה לדידהו מילתא רבתא, עיי"ש שמתרץ לפי דרכו בקודש, ועפ"י מה שנתבאר לעיל דהרצון וההחלטה בידי אדם הוא אתא שפיר דחלק היראה שהוא בידי אדם הוה מילתא דזוטרא, ברם חלק היראה דהוה בידי שמים הוא מילתא רבתא.

לפני אביו שיזכהו להינצל ממאסר היצר.

בספה"ק נועם אלימלך ריש פר' בראשית כתב וז"ל דתפילה הוא לשון קשר שמדבק עצמו בבורא ב"ה בדבקות גדול [מלשון הכתוב נפתולי אלוקים נפתלתי] עכדה"ק כלומר דתפילה היינו הכנעה שיכניע את עצמו לפניו יתברך עד שיהא בטל במציאות להקב"ה היינו שלא יהיה לו שום משיכה לענינים גשמיים ומאחר שעשה זאת שהשתדל להילחם עם יצרו כפי כוחו ופתח פתח כחודו של מחט ראוי שהקב"ה יפתח לו פתח כפתחו של אולם ויזכה לכבוש את יצרו הרע וינצל ממאסר היצר.

"תפילה על יראת שמים חייבים בשמים לקבל"

זהו ביאור אוז"ל [ברכות שם] הכל בידי שמים חוץ מיראת שמיים דהנה כשאדם מתפלל על צרכיו הגשמיים דנים אותו בשמים אם הוא ראוי על פי מעשיו שתתקבל תפילתו או לא אך כשאדם מתפלל שיזכה לירא מהבורא ב"ה אזי חייבים בשמיים לקבל את תפילתו,

זהו "הכל" כל תפילה על עניני גשמיות [רפואה פרנסה וכד'] "בידי

"זאת תורת החטאת וזאת תורת האשם" כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם, ע"כ ונראה דכל מצוה שאינה בפרק הישג יד כשאדם לומד מצוה בתורה כאילו עשה,

וזהו ביאור דברי המשנה "אלו דברים שאין להם שיעור הפאה" ומה יעשה האדם שאין לו שדה וכי יגרע ממנו מצוה מן המצוות, ע"כ אמר המשנה "ותלמוד תורה כנגד כולם" ע"י שיעוסוק במסכת פאה כאילו קיים מצות פאה, [רבינו זיע"א אמר את הפירוש הזה לאחד מחכמי הדור, אותו חכם העיר לו שאולי יש לחלק, דהתם לא מירי אלא בקרבנות דהוה ענין כפרה משא"כ שאר מצוות, אולם רבינו זיע"א לא השיב מאומה כדרכו בקודש משום כבוד ת"ח, אך עיין באוה"ח הקדוש פר' בחוקותי אופן יד' שכתב ממש כדברי רבינו זצ"ל ותראה שכל דבריו נגחלי אש],

"ההשתדלות במלחמת היצר הוא תפילה"

ביאור דברי החובת הלבבות הנ"ל דרצון והחלטה בידי אדם הוא דאין הכוונה רצון שיאמר שרוצה בעבודתו ומואס בתאוות והבלי עוה"ז אלא רצון הכוונה לעבודה שבלב דהיינו שישפוך את נפשו לה' כבן המתחטא

הוא לא הסתפק בזה שהוא עצמו היה ירא שמים אלא רצה שכל אחד מתלמידיו יהא ירא שמים ובורח מן החטא, וזאת היה מרגליה בפומיה יעדער איינער קען זיין א הערליכער יוד, האב געיהטן פון עבירות, דער אייבשטער פאדערט נישט פון אייך צו זיין א גאון וי דער חזו"א און אויך נישט א צדיק וי דער בעלזער רב זצוק"ל אבער צו זיין א הערליכער יוד האב גיהטן פון עבירות דאס פאדערט דער אייבערשטער פון אלע (כל יהודי צריך ויכול להיות ירא שמים ולהישמר מן החטא, הקב"ה לא דורש ממכם להיות גאונים כהחזו"א וגם להיות צדיקים כהרה"ק מבעלזא זיע"א, אבל להיות יהודים יראי שמים ולהישמר מן החטא זה הקב"ה דורש מכל אחד ואחד מכם).

שמים" דנים את האדם בשמים אם הוא ראוי על פי מעשיו שתתקבל תפילתו "חוץ מיראת שמים" כשאדם מתפלל שיזכה ליראת שמים אזי אין דנים אותו אלא חייבים בשמים לקבל את תפילתו.

וזהו "מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוקיך" והאיך יזכה האדם לירא מה' אלוקיו על ידי שיהא האדם "שואל מעמך" שישפוך את נפשו לה' כבן המתחטא לפני אביו "כי אם ליראה את ה' אלוקיך" שיתירא מה' אלוקיו מתחילה מיראה תתאה דא יראת העונש ועי"ז יזכה לעלות למדרגת יראה עילאה דא יראת הרוממות שהוא התכלית הנרצית, יה"ר שנזכה לירא מהבורא ב"ה באמת ובתמים אכי"ר,

רבינו הקדוש זיע"א היה מעורר אותנו תמיד על מידת יראת שמים

האדמו"ר זיע"א צפה ברוח קדשו, למצב הנוכחי בו אנו נמצאים

חלום פרעה דווקא, והלא הרבה דרכים למקום, ואין מעצור בידו מלהושיע בכול אופן שתהיה, בפשטות י"ל דהקב"ה במה שהוא מכה, בזה הוא מרפא כביכול הקב"ה הכה את יוסף הצדיק בחלום

בשוה"ט ליל שב"ק פר' מקץ תשע"ח לפ"ק, גילה רבינו הקדוש את אשר יקרה איתנו באחרית הימים, וז"ל דבה"ק, "ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם" (בראשית מא,א) קשה מדוע עשה הבורא ב"ה שישועת יוסף הצדיק תתגלגל ע"י

[שסיפר לאחיו] לכן הושיע ע"י חלום
פרעה דווקא,

אכן נראה דהפרשה כולה תרמוז לגאולה
העתידה שתהיה במהרה בימנו, [דיוסף
הוא מאחרוני השבטים ירמוז לעיקבתא
דמישחא וכשם שיוסף סבל צרות רבות
ורעות כך בעיקבתא דמישחא יתרבו
צרות על שונאיהם של ישראל] דהנה
בעיקבתא דמישחא יתרבו צרות על
שונאיהם של ישראל, וכאשר גילו לנו
רבותינו הנביאים, דשבעים אומות העולם
ילחמו בישראל, ויחוס השם על ישראל
עם קרובו ויגאלם גאולה שלימה,

וזו "ויהי" לשון צער "מקץ" מלשון קץ
וסוף ירמוז לעקבתא דמישחא שאז יתרבו
צרות על שונאיהם של ישראל "ופרעה"
ירמוז למלכי ושרי אומות העולם, "חולם"
לשון מלחמה היינו דשבעים אומות
העולם ילחמו בישראל ויחוס ה' על
ישראל עם קרובו ויגאלם גאולה שלימה,

או יאמר "ויהי מקץ" וגו' על זה הדרך
"פרעה" ירמוז לשכינה הקדושה, מלשון
הכתוב "פרעה אהרן" לשון פריעה
והתגלות, כלומר שהקב"ה יושיע את עמו
ישראל, ע"י בחינת חלום דהנה חלום זה
דבר וירטואלי {דהלא הפתרון היה ז' שני
רעב, ולמעשה היה ב' שני רעב}, כלומר
שהקב"ה אינו צריך להלחם בע' אומות
העולם, כדי לגאול את ישראל עם קרובו,
אלא יכול אפילו להושיע ע"י ידי דבר קטן
בחלום, {כמו שהושיע את יוסף ע"י

חלום} למשל הקב"ה יכול להביא ויורוס
לעולם, שהוירוס הזה ישבש את
התוכניות של כל העולם כולו על אף
שהוא דבר קטן בחינת חלום, ואפילו
שהעולם הוא עולם טכנולוגי אעפ"כ כל
העולם ישתבש, ושבעים אומות העולם
יהיו בבחינת "היינו כחולמים",

וזו הפירוש "ופרעה" ירמוז למלכי ושרי
אומות העולם, "חולם" יהיו בבחינת היינו
כחולמים, ע"י הוירוס הנ"ל, ואפילו שזה
נראה כדבר תימה בעיניכם, תדעו לכם
שכבר היו דברים מעולם, וירוס זה אכן
דבר קטן אך הוא יכול לעצור עולם שלם
והלוואי שיהיה אז לעם ישראל שכל לשוב
אל השם מאהבה, ואזי יחוס השם על
ישראל עם קרובו, ויגאלם גאולה שלימה
מתוך רחמיו וחסדיו אכ"ר

אף אחד מהנוכחים לא התבונן להבין
כלפי מה הדברים אמורים וראה זה פלא
רבינו הקדוש זצ"ל אמר זאת כשבוע לפני
שהתגלה חוליו, וכשעלה רבינו הקדוש
זיע ועכ"א בסערה השמימה ביום המר
והנמהר ט"ז חשוון תש"פ לפ"ק, התחילה
מגיפת הקורונה להשתולל בעולם.

פעם אמר רבינו הקדוש זצ"ל תחת אחד
השיחים, הרבה צדיקים אמרו שכשיעלו
השמימה יעוררו על הגאולה, אך שכשעלו
השמימה בבלו אותם ואני מקווה שלא
יצליחו לבלבל אותי ואעמוד חזק ואיתן על
זה.

זכותו תגן עלינו ועל כל בית ישראל לגאולה וישועה